Текли річки, кожна по-своєму: яка на схід, яка на захід, а яка з гір прямісінько в море. А куди ж іще?

Велика Мати всіх річок спокійно вказувала новонародженим, кому куди текти. І з ними не було ніякого клопоту. Не часто ж народжуються дурненькі, як ота річка, що хотіла текти попід землею...

Мати всіх річок усміхнулася доньці, яка щойно народилася, і вказала жезлом на захід, одначе мала упертюшка запручалася:

— Не хочу на захід!

— Тоді течи на південь, а можеш і на північ! — мовила Велика Мати всіх річок, але донька, яка щойно народилася, не хотіла ні на північ, ні на південь, ні з гір у море. Вся світленька, вся прозора, вона лише хитала головою, повторюючи: "Ні, й ні!"

Велика Мати всіх річок зітхнула.

— Усі річки чекають не дочекаються, аби чимскоріше потрапити в море! — мовила вона і погладила наймолодшу доньку по обличчю, але та відрубала:

— А я не хочу!

— Куди ж ти хочеш? — захвилювалася Мати всіх річок. Мала свавільниця мовчала. Доля річки — текти в долину, до моря, а от її ваблять засніжені гірські вершини і золото сонця в блакиті неба, її зачаровують хмари й зірки.

— Якби мені стати небесною річкою! — мрійливо прошепотіла наймолодша дочка, а Велика Мати всіх річок затремтіла від жаху.

— Цього ніколи не було і не буде, донечко. Жодна річка ще не здіймалася в небо. Ліпше поквапся, аби встигнути, поки не вдарили морози, в долину, до моря! — сказала Мати всіх річок і вирішила припильнувати наймолодшу доньку.

Мала річечка знехотя почала спускатися, і всі річки й потічки, джерела й струмочки пильно стежили за нею. Береги і річище стерегли її, щоб не втекла, стрімчаки перепиняли їй дорогу, гори зупиняли її. Хто втече від такої сторожі? Сумувала змовчазніла наймолодша річечка, а дні викришувалися, як зерна кукурудзи. Мати всіх річок нарешті повірила, що її найменша донька забула про свою химерну мрію.

Однієї ночі знявся буревій. Як вогняні змії, скакали блискавки по небу, а грім зривав кам'яні брили з гір. Затиснуті в своїх річищах, річки переполохано занишкли, не наважуючись навіть поворухнутися.

Коли розвиднілося, Велика Мати всіх річок побачила, що річище наймолодшої доньки порожнє, і занепокоїлася: куди та могла подітися?

— Наздогнати її! — наказала вона всім гірським водам, і, хоча ще накрапав дощ, велика гонитва почалася.

Де її тільки не розшукували, куди не зазирали: і в ліс, і в каменярню, і в печеру, і в бур'яни. Але й сліду малої річечки не знайшли! Мати всіх річок уже хотіла спорядити новий розшук, як зауважила, що дощ помалу перестає капати, і почула здивований голос якоїсь птахи:

— Погляньте!

Велика Мати всіх річок знесилено підвела голову і мовила:

— Не шукайте її більше!

Через усе небо, вся у блискітках, наче барвиста дуга, простягалася мала річечка. Один її край торкався вершини гір, другий ніжно занурився в море, але вона сама не належала ні горам, ні морю. НЕБЕСНА річка!.. Назвали її... веселкою.